

Η νέα κοινωνική Τάξη της Αυτοοργάνωσης, μηχανή πολέμου, για την έξοδο από την κυριαρχία.

Οι σκέψεις που ακολουθούν τοποθετούνται μέσα στη φωτιά της εξέγερσης, του διαρκούς πειραματισμού και της δημιουργίας. Είναι ατελείωτες και ατέρμονες όσο υπάρχουν άνθρωποι, που αγωνίζονται και δημιουργούν ελεύθερα μέσα σε αυτόν τον κόσμο, εναντίον του υπάρχοντος, για την υπέρβαση του.

Καπιταλισμός-κρατισμός: Η μηχανή που σκοτώνει.

Αυτή τη στιγμή διεξάγεται σε παγκόσμιο επίπεδο μία μεγάλη επίθεση στο σύνολο των πληθυσμών, που κατατάσσονται στη βάση της πυραμίδας της κυριαρχίας, όπως αυτή αναδύεται στα δίκτυα του παγκόσμιου καπιταλιστικού τύπου διακυβέρνησης. Με πλούτους υπερεθνικούς μηχανισμούς και δίκτυα διακυβέρνησης (ΔΝΤ, Διεθνείς τράπεζες, Περιφερειακές Ενώσεις, ΜΜΕ, στρατιωτικές ενώσεις κλπ) αναδύεται ένας νέος τρόπος οργάνωσης της παραγωγής- της κατανάλωσης- της επικοινωνίας με σκοπό φυσικά το καπιταλιστικό κέρδος, τις νέες περιφράξεις – σε δομές, πόρους, ενέργεια, γνώση, υγεία, πατέντες κλπ – τον κοινωνικό έλεγχο και την επανεκκίνηση του συστήματος μέσω μίας νέας διαδικασίας πρωταρχικής συσσώρευσης.

Η γνώση, η εργασία, και η γνωστική εργασία είναι στο επίκεντρο αυτής της επίθεσης αφού στα δίκτυα του δυτικού καπιταλισμού, αποτελεί το βασικό τομέα παραγωγής υπεραξίας, όχι μόνο στο επίπεδο της παραγωγής, αλλά και σε συμβολικό-σημειακό επίπεδο – είτε αυτό είναι το θέαμα, είτε η έρευνα, είτε η διαχείριση υποδομών πληροφορίας κλπ. Οφείλουμε πλέον να θεωρούμε την γνωστική εργασία όχι ως εργατική ή διευθυντική δύναμη, αλλά βασικό λιπαντικό της παγκόσμιας μηχανής κυριαρχίας, των κεφαλαίων, του θεάματος, και των υπερκρατικών μηχανισμών. Η γνωστική εργασία, το κογκνιταριάτο, τα τελευταία τριάντα χρόνια παράγει, δημιουργεί αξία μέσω της έρευνας, και της επικοινωνίας ακόμα και στο επίπεδο της σημειολογίας. Στην περιοχή του άξονα Ευρώπης-Αμερικής δηλώνεται ανοιχτά εδώ και αρκετά χρόνια, η προσπάθεια μετατροπής της πλειοψηφίας των γνωστικών εργαζόμενων, σε μία επισφαλή δυνητική μάζα-απόθεμα για τα εκάστοτε κυβερνητικά σχέδια της βιομηχανίας, των δικτύων-κρατών, και των Μμε. Τα χαρακτηριστικά του κογκνιταριάτου: ευελιξία, διαβίου μάθηση, εξατομίκευση, κατάρτιση, το εντάσσει ως επιμέρους μηχανή στη συναρμογή των ροών της κυριαρχίας, σε κεφαλαιοκρατικό, υπερκρατικό, κι επικοινωνιακό επίπεδο. Η εποχή της ταξικής ειρήνευσης κογκνιταρίων – κεφαλαίου, τελείωσε με το τέλος και της εποχής του καζίνο-καπιταλισμού.

Ο ιδιότυπος οικονομικός πόλεμος που έχουν κηρύξει τα αφεντικά σε όλο τον κόσμο, τείνει πλέον να δημιουργεί τριτοκοσμικές συνθήκες αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης μέσα στις ίδιες τις μητροπόλεις του καπιταλισμού. Παράλληλα μία πιθανή παρέμβαση στην κατανάλωση των δισεκατομμυρίων κολασμένων της μισθωτής εργασίας στην Κίνα την Ινδία και αλλού, δημιουργεί οικονομίστικα και μόνο, συνθήκες δυνητικής ανάκαμψης του καπιταλισμού-κρατισμού. Από την άλλη πλευρά η Κίνα έχει ήδη μπει στην τροχιά της δημιουργίας της δικής της γνωστικής τάξης εργαζομένων με την προσαρμογή των προγραμμάτων σπουδών της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, αναγνωρίζοντας έτσι τη σημασία της, στην παραγωγή, την αναπαραγωγή και την κυκλοφορία των καπιταλιστικών ροών, στους τομείς της έρευνας, της διοίκησης, του μάρκετινγκ, της διαφήμισης, κλπ

Όλα αυτά συνδέονται με την ανάδυση ενός νέου μοντέλου υποκειμενοποίησης των ατόμων,

δηλαδή τεχνικών βιοπολιτικού και ανατομικού ελέγχου του εαυτού, που βασίζεται στη διασπορά του φόβου, και του τρόμου, αντί της κλασσικής υποκειμενοποίησης που στηριζόταν στον έλεγχο και την εσωτερική ως αξιακών μεγεθών της μεγέθυνσης, της ανάπτυξης, της καριέρας, της κατανάλωσης σημείων θεάματος κλπ της προηγούμενης φάσης της καπιταλιστικής συσσώρευσης. Το ένστικτο του θανάτου κινητοποιεί οποιαδήποτε καταναλωτική, θεαματική, και άλλη στάση των ατόμων, δημιουργώντας μία νέα κωδικοποίηση των ροών της καθημερινότητας, που βασίζεται στην just in time διαχείριση του χρόνου και του χώρου, στην ανάδυση μίας κουλτούρας του εφήμερου ατομικισμού, και της εξατομίκευσης. Η διαχείριση του θανάτου, η θέληση της μηχανής του καπιταλισμού να προβλέψει κάθε συμπεριφορά διακινδύνευσης (ρίσκου) οδηγεί στην κατασκευή προφίλ δυνητικά επικίνδυνων, παραβατικών συμπεριφορών, στους τομείς της υγείας, του πόλεμου, της ασφάλειας κλπ. Το μοντέλο αυτό συνδέεται με την ανάδυση μίας νέας μηχανής επιτήρησης, που βασίζεται στην επιτήρηση των πληροφοριακών ιχνών, τη δημιουργία δυνητικών προφίλ, καθενός από εμάς, και την αποθήκευση τους σε τεράστιες βάσεις δεδομένων - εφοριακών, DNA, δικαστικών, κλπ. Είναι το κυβερνοπτικό όπως περιέγραφα και αλλού, όπου: επιτήρηση και προσομοίωση του ρίσκου είναι τα βασικά χαρακτηριστικά της νέας κυριαρχίας, που ελέγχει το κυβερνοσώμα των κολασμένων.

Οι νέοι μηχανισμοί υποκειμενοποίησης στηρίζονται από επιστημονικούς φορείς, πανεπιστημιακά ιδρύματα, εκπαιδευτικά συστήματα, εταιρείες επικοινωνίας και δημοσκοπήσεων κλπ, που μελετούν και στήνουν σενάρια διαχείρισης της οποιαδήποτε κρίσης. Ήδη από τη δεκαετία του '60 καταστασιακοί, μεταδομιστές κριτικοί της κοινωνίας, νέα κοινωνικά κινήματα επεσήμαναν τον αυξημένο ρόλο της επιστήμης της κυβερνητικής, της κοινωνιολογίας, της ψυχολογίας κλπ στις διαδικασίες ελέγχου, επιτήρησης, και επικοινωνίας. Η μόνη διαφορά είναι ότι στην εποχή μας κυριαρχεί πλέον η εξατομίκευση, η ακριβής διαχείριση του χρόνου και του χώρου, με στόχο την ελαστικοποίηση της διαδικασίας συσσώρευσης, τη διαρκή κωδικοποίηση/επανακωδικοποίηση των ροών πληροφορίας. Πολύ έντεχνα οι εκάστοτε κρίσεις μπορούν πλέον να μετατεθούν στο εκάστοτε ευνοϊκό για τους κυρίαρχους πεδίο - πολιτικό, οικονομικό, επικοινωνιακό, θεαματικό και/η στρατιωτικό - προκειμένου να τις διαχειριστούν κατάλληλα, αποδομώντας τις εκάστοτε μοριακές εξεγέρσεις των κυριαρχούμενων. Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι τα παγκόσμια δίκτυα της κυριαρχίας είναι παντοδύναμα, αλλά ότι διαθέτουν όλα εκείνα τα μέσα διαχείρισης της πληροφορίας, που τα μετατρέπουν σε φρούρια απροσπέλαστα από τις κραυγές μας.

Η εξατομίκευση αναδύεται μέσα από τη μαζική παραγωγή-κατανάλωση και έλεγχο αλλά πλέον συνδέεται με την ελαστικοποίηση τους. Η πληροφορία οφείλει να ρέει αδιάκοπα μέσα στα δίκτυα της παγκόσμιας μηχανής. Κάθε παύση, κάθε σαμποτάζ της ροής αυτής, δημιουργεί δυνητικούς κινδύνους για το σύστημα. Κάθε εκτροπή του συστήματος προς πιο αυταρχικές λύσεις, όπως ο φασισμός δεν μπορεί παρά να είναι στιγμές, της κυβερνητικής διαχείρισης. Ένας πολιτισμός που βασίζεται πλέον στον ατομικισμό, και το εφήμερο δεν μπορεί να παράγει μαζικά φασιστικά φαινόμενα. Αντίθετα μπορεί να παράγει καταστάσεις παράνοιας, παραλληλότητες, αντιφάσεις, μικροφασισμούς με σκοπό πάντα τη διαχείριση των σωμάτων μας, για να τα καταστήσει μέρη της αυταρχικής μηχανής του καπιταλισμού. Κάποια στιγμή θα επανέλθω στο θέμα του φασισμού και του μικροφασισμού.

Φυσικά ο παγκόσμιος πόλεμος δεν αφορά μόνο τα πλήθη των κολασμένων και τα αφεντικά, αλλά και τις μεταξύ τους αντιθέσεις, στο χώρο και στο χρόνο. Στους κόμβους των ροών του κεφαλαίου και του ελέγχου δημιουργούνται ρήξεις, συγκρούσεις που οδηγούν σε αλλαγές στους κώδικες διαχείρισης της καθημερινότητας. Όσον αφορά τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, οι ίδιες αλλαγές βιώνονται στο πετσί μας. Με μία πρόσθετη παρατήρηση, δεν

είναι ο ελλαδικός κοινωνικός σχηματισμός το επίκεντρο του πολέμου. Είναι η ίδια η δυτική Ευρώπη, που σύντομα θα δοκιμάσει τα αποτελέσματα της γενικευμένης αδιαφορίας της στην επίθεση των πληθυσμών της Ελλάδας, και γενικότερα του Νότου. Η επίθεση στις κοινωνικές δυνάμεις της επισφάλειας, της νεολαίας, της τρίτης ηλικίας κλπ στο όνομα της τρομοκρατίας του χρέους, είναι η επικοινωνιακή τακτική για την αποβλάκωση των πληθών της Δυτ. Ευρώπης. Το θέαμα και η αναδυόμενη συναίνεση δεν βασίζεται πλέον στο φетиχισμό του εμπορεύματος αλλά στη σημειολογία της καταστροφής και του θανάτου – ατομικού, “εθνικού”, ευρωπαϊκού και πάει λέγοντας.

Από την άλλη πλευρά, το επισφαλές κογκνιταριάτο στην Ελλάδα, νέοι στο ποσοστό του 35%, που με τη μορφή brain drain θα μεταναστεύσουν προφανώς προς την Ευρώπη των ευκαιριών, θα λειτουργήσουν ως δεξαμενή πίεσης των εκεί γνωστικών εργαζόμενων, και όπως είναι φυσικό ως ο αποδιοπομπαίος τράγος. Το ίδιο φυσικά ισχύει για τους Ιρλανδούς, και μερικά ίσως τους Ισπανούς και τους Πορτογάλους. Το 50% των νέων που κοσμούν τα κιτάπια των στατιστικών του ελληνικού κράτους, το 25% της επίσημης ανεργίας, το 10% των ντόπιων που αποτελούνται από μετανάστες, η γενίκευση της επισφάλειας, η ολοένα μεγαλύτερη ανασφάλεια εργαζόμενων, συνταξιούχων, νέων, κλπ σίγουρα έχει αποπλίσει την κοινωνική βόμβα στην Ελλάδα. Η τραβεστί εργασία, ο συνδυασμός εργασίας-ανεργίας-επισφάλειας αποτελεί μία μεγάλη κοινωνική δεξαμενή, που ή θα ενσωματωθεί στις σύγχρονες επιταγές του καπιταλισμού, ή θα αυτονομηθεί για να δημιουργήσει νέους κώδικες, νέες σχέσεις στην καθημερινή ζωή, πέρα από το υπάρχον σύστημα εκμετάλλευσης και κυριαρχίας.

Είναι γεγονός ότι όλες αυτές οι αλλαγές συνοδεύονται με αλλαγές στις τεχνολογίες εκμετάλλευσης, παραγωγής, ενέργειας κλπ με τη βιοτεχνολογία και την πράσινη ανάπτυξη να παίρνει το πάνω χέρι, οδηγώντας σε ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή τον πλανήτη.

Η παγκόσμια μηχανή κυριαρχίας βρίσκεται σε μία διασταύρωση και καλείται να επιλέξει δρόμο. Και όπως είναι φυσικό οι δικές μας μηχανές, η διάταξη, ο προσανατολισμός τους, θα παίξουν καθοριστικό ρόλο στο σαμποτάρισμα, την καταστροφή της κυριαρχίας και τη δημιουργία δομών φυγής από το υπάρχον. Μία νέα Τάξη αναδύεται έξω από τα όρια του παραδοσιακού ταξικού πολέμου, όπως διεξήχθη μέχρι και τη δεκαετία του '70 μέσα στη διαδικασία της παραγωγής, της κατανάλωσης και του θεάματος.

Η νέα κοινωνική Τάξη της Αυτοοργάνωσης,

κινείται πάνω και έξω από τα όρια του καπιταλισμού-κρατισμού, αναδύεται από τις μοριακές αντιστάσεις και τις νέες μορφές οργάνωσης των πληθείων. Η νέα αυτή τάξη αυτοοργανώνεται, σε κοινωνικά ιατρεία, ωδεία, σωματεία βάσης, καταναλωτικούς και παραγωγικούς συνεταιρισμούς, εναλλακτικά νομίματα, συνελεύσεις γειτονιών, αυτοδιαχειριζόμενα εργοστάσια, συλλογικότητες ανοιχτού λογισμικού κλπ. Η νέα Τάξη της Αυτοοργάνωσης, αναδύεται ως μία νέα μηχανή πολέμου μέσα στο χάος που προκαλεί ο καπιταλισμός-κρατισμός - οι υπερεθνικοί μηχανισμοί διακυβέρνησης σε παγκόσμιο επίπεδο - αναδεικνύοντας ένα πολλαπλό επίπεδο της καθημερινής πάλης, πέρα από τα στεγανά της παραδοσιακής πολιτικής και κοινωνικής οργάνωσης.

Από το Δεκέμβρη του '08 ως και σήμερα σε παγκόσμιο επίπεδο, ένα πλήθος εγχειρημάτων αυτοοργάνωσης απλώθηκε μέσα στα δίκτυα της καθημερινής ζωής, προσπαθώντας να ανακαταλάβει δημόσιους χώρους, πλατείες, μονάδες παραγωγής, κτίρια, δίκτυα κατανάλωσης, χώρους υγείας, την τέχνη κλπ από τη νέα πρωταρχική συσσώρευση του

καπιταλισμού-κρατισμού, από την εξάπλωση των περιφράξεων σε κάθε γραμμομοριακή σχέση, στην προσπάθεια τους να εμπορευματοποιήσουν κάθε κύτταρο σε προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο. Στην Ελλάδα πάνω από 200 τέτοιες συλλογικοποιήσεις δρουν, χωρίς σε αυτές να προσμετράμε τα όποια αναρχικά-αντεξουσιαστικά εγχειρήματα.

Οι αντιστάσεις αυτές της Τάξης της Αυτοοργάνωσης, ρέουν προς την κατεύθυνση μίας δυναμικής συναρμογής, μίας νέας μηχανής πολέμου, που πιθανά μπορεί να γίνει το όχημα για το ταξίδι μας, προς μία Νέα Γη. Τα χαρακτηριστικά αυτής της Γης, θα είναι η ελεύθερη συνύπαρξη και συνδημιουργία των όρων για την απελευθέρωση κάθε μοναδικότητας, κάθε προσωπικότητας. Η συνύπαρξη μας θα στηρίζεται στις αρχές της αλληλεγγύης, της αμοιβαίας βοήθειας, της ελευθερίας, της άμεσης δημοκρατίας κι ομοφωνίας, της αυτοοργάνωσης, ενάντια και πέρα από τη μηχανή του καπιταλισμού, του κράτους, του θεάματος και της πληροφορίας.

Τα παιδιά κάτω στον κάμπο κυνηγάνε...τι;.

Εμείς...πώς;

Εμείς... τι κάνουμε μπροστά σε αυτό τον κυκεώνα, μέσα στο χάος που παράγει η παγκόσμια μηχανή της κυριαρχίας; Τι μπορούμε και πού θέλουμε να πάμε; Μπορούμε να συνεχίσουμε να αντιπαλεύουμε την παγκόσμια καπιταλιστική μηχανή απομονωμένοι, στα στεγανά όρια μίας κατάληψης ή ενός κοινωνικού χώρου μερικών εκατοντάδων ανθρώπων; Μπορούμε να αντεπιτεθούμε, να κολλήσουμε τη μηχανή με πεσίματα, “αλητεία”, επίκληση στο “αυθόρμητο”, κόλλημα στις ταυτότητες, και τις ορθοδοξότητες; Τι αναζητούμε όντως ως γρανάζια της μηχανής που περιέγραψα; Τι στόχους θέτουμε σε σχέση με την υπέρβαση που θέλουμε να κάνουμε; Με ποιους προχωράμε και προς τα που;

Η γνώμη μου είναι ότι οφείλουμε με περισσή ευγένεια στην πολλαπλότητα του κοινωνικού γίνεσθαι, χωρίς απολυτότητες και συμπλέγματα να βρεθούμε με τα εκατομμύρια των κολασμένων, των καταθλιπτικών, των αρρώστων, που η παγκόσμια μηχανή παράγει καθημερινά με το φόβο, την ανασφάλεια, την επισφάλεια. Οφείλουμε να συμμετάσχουμε στην ανάδυση της νέας Τάξης της Αυτοοργάνωσης, ως του νέου ταξικού κινήματος, που μπορεί να οδηγήσει στην υπέρβαση της κυριαρχίας. Κι αυτό δεν μπορεί να γίνει κλεισμένοι στους τέσσερις τοίχους οποιαδήποτε ελευθεριακής ιδεολογίας, δεν μπορεί να γίνει αναπαράγοντας μέσα στις πρακτικές μας, τις αξίες και τις παραδόσεις του υπάρχοντος.

Η νέα Τάξη, δεν είναι ο πόλος της αντίφασης ανάμεσα σε κεφάλαιο κι εργασία, αλλά η Τάξη που αυτοοργανώνεται μέσα στο χάος του καπιταλισμού-κρατισμού, που αναδύεται και χαράσσει το δρόμο για την υπέρβαση του, σε κάθε μικρομοριακό αγώνα της καθημερινότητας μας.

Επιμέρους μέλημα μας κατά τη γνώμη μου πρέπει να είναι η δημιουργία όλων εκείνων των προϋποθέσεων που θα αναδείξουν το πλήθος των επισφαλών εργαζόμενων και των κογκνιτάρων, της πλειοψηφίας δηλαδή της νεολαίας, ως πυρήνα των δημιουργών της νέας Τάξης της αυτοοργάνωσης. Οι νέοι κογκνιτάριοι μπορούν να οδηγήσουν – χωρίς να καθοδηγήσουν - την νέα κοινωνική τάξη της αυτοοργάνωσης, που αναδύεται στα δίκτυα των ελευθεριακών ροών, να γίνουν η ατμομηχανή μίας νέας επανάστασης, που δεν αρνείται απλά την εξάρτηση της από τη μηχανή, αλλά την καταστρέφει δημιουργώντας νέες κοινωνικές σχέσεις, νέες διαδικασίες αυτοθέσμησης της χαράς, που προέρχεται από την

απελευθέρωση της επιθυμίας σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο.

Σκέφτομαι συχνά ότι η στείρα άρνηση της κυριαρχίας, το στείρο αντί- δεν οδηγεί στην έξοδο μας από το σύστημα. Αντίθετα ενισχύει όλες εκείνες τις αντιφάσεις, που είναι κυρίαρχες μέσα στη μηχανή κεφάλαιο-κράτους, όπως η ιεραρχική διακυβέρνηση, η λογική των αναθέσεων, το εμπόρευμα, το θέαμα, η αυταρχία, ο φασισμός και άλλα. Το αντί- χωρίς προεικόνιση, χωρίς ορατότητα της Νέας Γης που θέλουμε, χωρίς δημιουργία, χωρίς την **κατάφαση της διαρκούς εξέγερσης** δεν πρόκειται παρά να οδηγήσει στη μετάλλαξη του συστήματος. Ήδη η προσπάθεια των καθεστωτικών κομμάτων, ομάδων, ιδεολογιών κλπ να εντάξουν στη νεκρή σημειολογία τους έννοιες όπως η αυτοοργάνωση, η άμεση δράση, η αυτοδιαχείριση, κλπ δείχνει ότι ο καπιταλισμός-κρατισμός κινείται προς την απορρόφηση των όποιων αυτόνομων- αντεξουσιαστικών κραδασμών. Θα έλεγα μάλιστα ότι δυνητικά αυτοί οι κραδασμοί ίσως αποτελέσουν εκείνες τις γραμμές διεξόδου του συστήματος από την κρίση, που με τη σειρά τους πυροδοτήσουν αλλαγές για την επανεκκίνηση του. Είναι γνωστή η κριτική στην αυτονομία της δεκαετίας του 70 και 80, που λέει ότι η άρνηση της εργασίας και το σαμποτάζ, οδήγησαν μέσα από τη σύγκρουση των δύο μερών της καπιταλιστικής σχέσης, στη γενίκευση της ελαστικοποίησης της καθημερινής ζωής, των σχέσεων επισφάλειας στην παραγωγή, την κατανάλωση και αλλού. Είναι γνωστό επίσης ότι ο καπιταλισμός ως τάξη οργάνωσης των κοινωνικών σχέσεων, κωδικοποιεί και επανακωδικοποιεί σε μία διαρκή διαδικασία το σύνολο αυτών των σχέσεων. Αυτό είναι εξάλλου μέχρι και τις μέρες μας τουλάχιστον το αποτέλεσμα των κρίσεων του. Αυτός είναι ο ακρογωνιαίος λίθος αλλά και ο δούρειος ίππος του.

Χρειάζεται να ανακαλύψουμε λοιπόν εκείνη τη σύζευξη των ατόμων, εκείνο το ρίζωμα, μέσα στην καθημερινή μας πάλη, που θα ξετυλίξει τις δημιουργικές δυνάμεις των μερίδων της κοινωνίας, που αντιστέκεται. Οφείλουμε να συγκροτήσουμε άμεσα, και με πυρήνα τις δυνάμεις της γνωστικής εργασίας, την τάξη της αυτοοργάνωσης, της αξιοπρέπειας, και της αλληλεγγύης. Μία τάξη πέρα από τις παραδοσιακές τάξεις της καπιταλιστικής μηχανής, **πέρα από ταυτότητες**, πέρα από ιδεολογίες, πέρα από κάθε εξάρτηση από την παρούσα κοινωνία, ακόμα και μία οποιαδήποτε ταυτότητα κάποιου “αναρχικού/αντεξουσιαστικού” παραδείσου. Γιατί οι ταυτότητες λειτουργούν ως εμπόδιο της ροής και της κίνησης, της διαρκούς εξέγερσης και δημιουργίας στο υπάρχον και πέρα από αυτό. Ενώ παράλληλα οι ταυτότητες χρησιμοποιούνται από την κυβερνητική επικοινωνία και τον έλεγχο στην προσπάθεια της μηχανής, να διαιρέσει για να ελέγξει, να επανασυνθέσει για να κατασκευάσει φοβισμένα ζόμπι - υποκείμενα, ως εξαρτήματα της.

Χρειάζεται να μπολιάσουμε τις ενεργές αντιστασιακές δυνάμεις της κοινωνίας, με τη θετικότητα της άρνησης της εργασίας, για τη χαρά της ζωής, και του έρωτα, της δημιουργία και της τέχνης, της συνεργασίας, της άμεσης βοήθειας, της αλληλεγγύης. Να μιλήσουμε μαζί τους, να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε, να ακούσουμε και να συμπράξουμε με τις γνώσεις αλλά και τις αξίες μας στο πλευρό τους. Όχι ως ήρωες, ούτε ως λυτρωτές αλλά ως σώματα της διαρκούς εξέγερσης, **ως σαμποτέρ και καλλιτέχνες, ως μοναδικότητες στις κοιλάδες μίας πληθυντικής συλλογικής πραγματικότητας.**

Οφείλουμε να ξεπεράσουμε τον ερασιτεχνικό παραδοσιακό πόλεμο της άρνησης και του σαμποτάζ, που πλέον μετατράπηκε σε κομμάτι της θεαματικής μηχανής των μέσων. Η παγκόσμια μηχανή κυριαρχίας δεν αντιπαλεύεται με βόμβες μολότωφ, και πέτρες.

Χρειάζεται να επινοήσουμε μία **μορφή δικτυακής οργάνωσης**, που θα αποτελέσει

τη δική μας μηχανή πολέμου, και θα μας οδηγήσει έξω από την κυριαρχία. Κι αυτή η μηχανή δεν πρέπει απλά και μόνο να καταστρέφει αλλά να δημιουργεί όλες εκείνες τις νέες συνθήκες ζωής, που θα βασίζονται στις αναδυόμενες αξίες των ίδιων των εξεγερμένων. Θα έλεγα ότι πρέπει επιτέλους να τελειώνουμε με την τυραννία της έλλειψης δομής, την εξουσία της “αντεξουσίας”, τη στείρα αναπαραγωγή της εξουσίας του πολεμιστή, του γραφιά, του σοφού, του υποδόρειου καταμερισμού ηρωικών ρόλων, στα πλαίσια των ομάδων μας. Μπορούμε και οφείλουμε να περάσουμε στην **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΤΥΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ ΜΑΣ** με στόχο τη διάχυση των σκοπών μας, των ενεργειών μας, της επικοινωνίας στο σύνολο της κοινωνίας. Με απώτερο σκοπό το συντονισμό του αγώνα και της αλληλεγγύης των επιμέρους μερών της Τάξης της Αυτοοργάνωσης, των μοριακών της αντιστάσεων στη γειτονιά, την πόλη, τη μονάδα παραγωγής και κατανάλωσης, την υγεία, τη μόρφωση, και όπου αλλού. Κοινωνική δικτύωση που δεν θα υποστηρίζεται με την ηλεκτρονική δυναμικοποίηση της καθημερινότητας, αλλά θα αναδύεται μέσα από την αμεσότητα των σχέσεων μας στους χώρους που ζούμε, μαθαίνουμε, ερωτεύομαστε, δημιουργούμε. Να πούμε όχι σε οποιαδήποτε λογική γραφειοκρατικής, κάθετης οργάνωσης της ζωής, να προχωρήσουμε όμως στη δικτυακή συναρμογή, και σύζευξη των συνελεύσεων, των εγχειρημάτων, των ατόμων, των ομάδων, που εμπνέονται από τις αξίες της Τάξης μας. Και εδώ οφείλουμε να ξεπεράσουμε το φετιχισμό των λέξεων, των εννοιών, των ανόητων διαχωρισμών σε ταυτότητες ηλιθίων: ατομιστές και κοινωνιστές, οικολόγοι και εργατιστές, ομοσπονδιακούς κλπ. Η κοινωνική ζωή και η Τάξη της αυτοοργάνωσης δεν χωράει σε καλούπια, δεν συνταγολογείται, ρέει μέσα στη δίνη της σημερινής κρίσης, αυτοθεσμιζοντας και δημιουργώντας όλες εκείνες τις δομές ρήξης και υπέρβασης με το υπάρχον, αναδυόμενη από τη συλλογική σύζευξη των μοναδικοτήτων μας. Αυτός ο υπέροχος αισθητικός, λογικός, κοινωνικός, κόσμος του καθενός, όπως βουτάει και αναδύεται μέσα στις μπαμπούσκες της συλλογικής μας δημιουργίας. Χάος και Τάξη φίλοι μου. Η Τάξη της Αυτοοργάνωσης.

Κι αφού επιλέξουμε τον τρόπο και το δρόμο της δικτύωσης, να ενεργοποιήσουμε όλες τις ιδέες, τις φαντασίες, τις σκέψεις, τις γνώσεις για να οργανώσουμε τη ζωή στον τομέα της σίτισης, της στέγασης, της ένδυσης, της γνώσης, της ενέργειας, της υγείας, της γνώσης επινοώντας νέες οριζόντιες κι αντιεραρχικές δομές για την κάλυψη των αναγκών όλων. Να επινοήσουμε νέες τεχνικές, νέες τεχνολογίες που θα απελευθερώσουν μία για πάντα τον άνθρωπο από την εργασία, και την εκμετάλλευση, τον κυβερνοπτικό έλεγχο, την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Χρειάζεται να επιθυμήσουμε το ανέφικτο, σε κάθε τομέα της καθημερινότητας μας. Να δημιουργήσουμε όλες εκείνες τις συνθήκες, που θα βοηθήσουν στην ανάδυση της μοναδικότητας του καθενός, της διαφορετικότητας, και της πολλαπλότητας του γίνεσθαι. Να χαρούμε την πορεία μας στη ζωή, μέσα από την καλλιέργεια των ιδιαιτεροτήτων και των δεξιοτήτων μας. Να υπερβούμε κάθε διάκριση, που τέμνει το σώμα μας, προκειμένου να το διαχειριστεί η εκάστοτε εξουσιαστική αρχή. Να αποδομήσουμε κάθε κώδικα, κάθε έθος, κάθε συνήθεια, κάθε ρουτίνα που παγώνει το διαρκές γίνεσθαι, τη διαρκή επιλογή της ικανοποίησης της επιθυμίας. Να πειραματιστούμε, να γνωρίσουμε, κάθε τι που αφορά την ικανοποίηση κύρια των επιθυμιών μας. Ο καπιταλισμός μέχρι τώρα διαχειριζόταν ανάγκες κι ανασφάλειες, αφήνοντας στον τομέα των θεσμών του μεταφυσικού να παράγουν “παράδεισους” όπου θα ικανοποιούνται οι επιθυμίες. Η Τάξη μας δεν διαχειρίζεται ανάγκες αλλά αυτοδιαχειρίζεται επιθυμίες, όπως αυτές αναδύονται από τη **θέληση μας για ζωή, χαρά, δημιουργία.**

Χρειάζεται να τελειώσουμε με κάθε τελεολογία, έναν επέκεινα λόγο που υπόσχεται

παραδείσους στο μέλλον. Ας τελειώνουμε με τις χιλιαστικές ιδεολογίες των πεφωτισμένων πρωτοπόρων κάθε παράδοσης, τους πατέρες της εκκλησίας, του δόγματος, της “αναρχίας”. Να τραγουδήσουμε και να ζήσουμε το παρόν των καθημερινών μικρών και μεγάλων εξεγέρσεων των αισθήσεων και της φαντασίας, της ποίησης των δημιουργών της Νέας Γης.

Να τραγουδήσουμε ότι η ελευθερία δεν είναι μία υπόσχεση για το μέλλον, αλλά ο διαρκής αγώνας στον παρόν της πολλαπλότητας του γίνεσθαι, που αναδύεται μέσα από τον αγώνα σε κάθε φραγμό, κάθε εμπόδιο που θέτει η εξουσία και οι αρχές της, που ριζώνει και ζει μέσα στην άνθιση των μοναδικότητων μας. Η επιθυμία, οι μηχανές απελευθέρωσης της, είναι συζεύξεις, είναι η τέχνη της συλλογικής ζωής. Η απελευθέρωση της επιθυμίας δεν θεσμοποιείται, δεν εμπορευματοποιείται, δεν γίνεται μέσα από την ιεράρχηση σε νόρμες, ρουτίνες, πρόγραμμα, έλεγχο για την ποσοτική μεγέθυνση της. Η επιθυμία δεν έχει ταυτότητα, ρέει, σε ένα παιχνίδι δημιουργιών, μετασηματισμών, θεσμίσεων και αποδομήσεων στο τώρα, στο παρόν, μέσα στις συντροφικές των εξεγερμένων, κι όχι στις συνταγές των επαναστατών του μέλλοντος. Η επιθυμία απελευθερώνεται μέσα στο μεθύσι της κοινωνικής δημιουργίας, της αυτοθέσμησης, της αυτοκυβέρνησης και της αυτοοργάνωσης.

Σε αυτή την προοπτική να δημιουργήσουμε νέες αρχιτεκτονικές, νέες πολεοδομίες, με ευγένεια προς το φυσικό περιβάλλον. Να δημιουργήσουμε εκείνες τις συνθήκες που θα οδηγήσουν στην απεξάρτησή μας από το πλαστικό, το πετρέλαιο, τη βιοτεχνολογία κλπ, που θα καλλιεργούν με σκοπό τη χαρά της ζωής, για τη ζωή και όχι το κέρδος.

Τέλος χρειάζεται να τελειώνουμε μία και για πάντα με όλους τους μηδενισμούς – θρησκευτικούς, ιδεολογικούς, οπαδικούς, πολιτικούς, σεξιστικούς– οι οποίοι ενισχύουν τη μιζέρια, τη μνησικακία, και την εξουσία. Κανένας εθισμός σε οποιοδήποτε κυριαρχικό λόγο, σε οποιαδήποτε ουσία, είτε ιδεολογική, είτε ανθρωπιστική, είτε χημική δεν οδήγησε ποτέ στην ελευθερία της απόλαυσης. Αντίθετα έγινε στοιχείο για τη διάκριση και τη διαχείριση των εξεγερμένων, τακτικός στόχος για την διάλυση και την ενσωμάτωση των δημιουργών. Η μιζέρια δεν εμπνέει τη δημιουργία αλλά την καταστροφή και το θάνατο της επιθυμίας. Ο μηδενισμός αντιστρατεύεται τις δυνάμεις της ζωής και οφείλουμε να τον υπερκεράσουμε συντριβοντας κάθε αποπαίδι του. Ο μηδενισμός αποθεώνει το θάνατο, οδηγεί την αυτοκαταστροφή των μοναδικότητων μας.

Πάμε λοιπόν να ξανακαλύψουμε τη ζωή, να σταθούμε ο ένας δίπλα στον άλλον, να οργανώσουμε το ταξίδι μας στη Νέα Γη. Αυτό οφείλουμε στους εαυτούς μας, και αυτό θα πράξουμε.

Για την άνθιση των μοναδικότητων μας.
Για τη συλλογική ευτυχία
Για μία ζωή ελευθερίας και αυτόνομης δημιουργίας.
Για την απελευθέρωση της Τάξης μας,
της Τάξης της αυτοοργάνωσης.